

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **ANC FOD, s.r.o.**, IČO 60747218
sídlem Nábřeží 737, Zlín – Prštne
zastoupeného **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář s.r.o.
sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2019, čj. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobcem je obchodní společnost, která se zabývá mimo jiné obráběním a prodejem kovových dílů. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále též „finanční úřad“) provedl u žalobce daňovou kontrolu a doměřil mu pět samostatnými platebními výměry ze dne 5. 10. 2017

daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“), a to za měsíce červenec 2014 (210 000 Kč), srpen 2014 (84 000 Kč), září 2014 (105 028 Kč), listopad 2014 (126 000 Kč) a prosinec 2014 (104 972 Kč), vždy spolu s příslušným penále (dále též „platební výměry“). Důvodem bylo ve všech případech to, že finanční úřad neuznal žalobci nárok na odpočet DPH z nákupu hydraulického lisu od obchodní korporace Felicite, s. r. o. (dále též „Felicite“). Odvolání žalobce proti všem pěti platebním výměrům zamítl žalovaný společně rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou ze dne 6. 5. 2019.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je podle něj chybně založeno pouze na pochybnostech finanční správy o tom, kdo byl skutečným dodavatelem hydraulického lisu. Přitom v řízení byla prokázána existence předmětného plnění – žalobce stroj FEINTOOL HFA 400, výrobní číslo 7/4101 zakoupil od společnosti Felicite, ta jej nabyla od ing. P. S., ten pak od společnosti ŠIROKÉ a ta prokázala nákup tohoto stroje od společnosti BPT LEASING. Ve všech dokladech nesl tento stroj stejné výrobní číslo. Stroj prokazatelně přepravila v rozloženém stavu z Komárna ve Slovenské republice společnost COMPLEX CARGO a následně jej společnost Felicite v žalobcově sídle smontovala a uvedla do provozuschopného stavu. Žalobce tento funkční lis předvedl finančnímu úřadu v rámci místního šetření a doložil doklady prokazující jeho nákup od Felicite. Neprokázal sice, že přepravu lisu provedla společnost Felicite, to však nebylo jeho povinností, neboť on dopravu nezajišťoval (zde žalobce odkázal na rozsudek NSS čj. 5 Afs 252/2017 - 31). Stejně tak nebylo jeho povinností prokazovat, že lis byl v době, kdy jej zakoupil ing. S., ve špatném technickém stavu, nefunkční a nekompletní. Tato skutečnost vyplynula z dokumentů získaných od společnosti ŠIROKÉ a z tvrzení ing. S. a finanční správa si ji mohla ověřit mezinárodním dožádáním. Žalobce sám to však nikdy netvrdil a nebyl tedy ani povinen to prokazovat. Nelze ani považovat za rozpor v tvrzeních, pokud ing. S. uváděl, že pořídil lis s vadným hydraulickým agregátem a nekompletní rozvodovou skříní, zatímco žalobcův zástupce uváděl, že ing. S. jej pořídil bez rozvodové skříně a bez agregátu. Obecně pak nelze žalobci vyčítat, že neunesl důkazní břemeno ohledně skutečností týkajících se jiného daňového subjektu, konkrétně subdodavatele (zde žalobce odkázal na rozsudek NSS čj. 5 Afs 74/2009 - 111). Jestliže je prokázáno, že k plnění skutečně došlo a přetrvávají pouze pochybnosti o skutečném dodavateli, může se správce daně zabývat pouze skutečností, zda bylo toto plnění dotčeno podvodem na dani (zde žalobce odkázal na rozsudek NSS čj. 4 Afs 58/2017 - 78, věc *Staviteľství Melichar* a na rozsudky SDEU ve věcech *Signum Alfa Sped*, *Bonik EEO* a *PPUH Stehcemp*). Toto pravidlo žalovaný porušil.
3. Vedle toho vytýká žalobce napadenému rozhodnutí též nepřezkoumatelnost, jelikož se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami. Za prvé s tou, že osoba pana D. nehraje v případě žádnou roli a nadto je stále vedena v několika korporacích a pokud by skutečně šlo o osobu neexistující, musely by soudy tyto korporace již zrušit. Za druhé, že již předáním lisu (viz předávací protokol) nabyl žalobce ve smyslu občanského zákoníku právo nakládat se zbožím jako vlastník, a právě to je pro posouzení data uskutečnění zdanitelného plnění rozhodující, nikoliv datum podpisu smlouvy mezi společností FELICITE a jejím dodavatelem Ing. S., když navíc dodávka lisu nebyla fiktivní a rovněž nebyla realizována za neobvyklou cenu, což žalobce řádně doložil (v odpovědi na výzvu finančního úřadu ze dne 22. 01. 2016). Za třetí, žalovaný se rovněž nevypořádal s tvrzením

žalobkyně, že některé odpovědi svědka M. Š. ohledně společností DOTPOINT a DEEPLAY byly účelové, neboť možná kryl své skutečné dodavatele montáží a servisních prací, což nelze klást k tíži žalobkyni. Konečně žalovaný pominul i žalobcův návrh, aby provedl opětovnou svědeckou výpověď pana M. Š. Jím žalobce reagoval na procesní pochybení finančního úřadu, neboť ten teprve ve zprávě o daňové kontrole uvedl informace o tom, že pan D. neexistuje a že na hydraulickém agregátu je uveden výkon 75 kW, nikoliv 91 kW.

III. Argumentace žalovaného

4. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Řízení před krajským soudem

5. Ve věci proběhlo dne 15. 7. 2021 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích a žádné důkazy nad rámec správního spisu nenavrhly.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba **není důvodná**.
7. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nedostatku důvodů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247).
8. V nynějším případě je ovšem situace poměrně jednoduchá a výše uvedenou judikaturu tak krajský soud cituje skutečně jen pro kontext. Žalobce totiž podal odvolání blanketní a jeho jediné doplnění ze dne 5. 12. 2017 bylo velmi stručné. Sestávalo převážně z obsáhlé citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, čj. 4 Afs 58/2017 - 78, věc *Staviteľství Melichar*, ve zbytku pak žalobce brojil obecně proti tomu, že mu finanční úřad odmítl uznat nárok na odpočet DPH jen proto, že neprokázal, kdo mu plnění dodal, aniž by zpochybnil, že k plnění skutečně došlo. Krajský soud tedy ze správního spisu ověřil, že žádnou z námitek, jejíž opomenutí žalobce žalovanému vyčítá, ve skutečnosti jeho odvolání neobsahovalo. Pokud snad měl žalobce na mysli, že tyto námitky vznesl v řízení na prvním stupni a nevyrovnal se s nimi ve zprávě o daňové kontrole finančního úřadu, pak i v tomto případě by na to musel ve svém odvolání poukázat. Jinak totiž těžko může tvrdit, že by odvolací rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Ani žalovaný, ani soud nejsou povinni za žalobce možné vady napadeného rozhodnutí vyhledávat a domýšlet.
9. Ačkoliv v odvolání nezazněl ani žádný návrh na opakování výsledku svědka Š., doplňuje krajský soud pro pořádek, že na základě vyjádření žalovaného k žalobě rovněž ve

správním spisu ověřil, že žalobce byl informován o tom, že pan D. je neexistující osoba, již při ústním seznámení s výsledkem zjišťovacího řízení dne 1. 6. 2017. To, že skutečný výkon vyznačený na agregátu hydraulického lisu nedopovídá tomu, který je deklarován na předložených dokladech, zjistil správce daně až dne 3. 10. 2017 v rámci místního šetření prováděného v souvislosti s daňovou kontrolou na daň z příjmů právnických osob. Žalobce o tom proto žalovaný informoval až v rámci odvolacího řízení, a to písemností ze dne 21. 12. 2017. Ovšem žalobce na to nijak nereagoval, ačkoliv odvolací řízení bylo ukončeno vydáním napadeného rozhodnutí až dne 4. 3. 2019. Měl tedy dostatečný prostor proti tomu vznést námitky nebo poskytnout uspokojivé vysvětlení, avšak ke své škodě tak neučinil.

10. Pokud jde o věcné námitky žalobce proti tomu, že mu daňové správy upřely nárok na odpočet DPH z nákupu hydraulického lisu od společnosti Felicite, tu musí nejprve krajský soud zasadit případ do širšího rámce. Obchodní transakce mezi společnostmi Felicite a jejími obchodními partnery se staly již v minulosti předmětem pozornosti orgánů daňové správy a následně i předmětem soudního posouzení, a to vždy s výsledkem, že pochybnosti správce daně byly oprávněné a daňový subjekt neunesl důkazní břemeno. Ve vztahu k reklamním plněním lze uvést rozsudky Krajského soudu v Brně čj. 30 Af 30/2018 - 42 (kasační stížnost vedena u NSS pod sp. zn. 10 Afs 74/2020), čj. 62 Af 47/2019 - 102 (kasační stížnost vedena u NSS pod sp. zn. 7 Afs 327/2020) a čj. 30 Af 114/2018 - 59 (kasační stížnost vedena u NSS pod sp. zn. 8 Afs 143/2021). V nedávné době ukončil zdejší soud obdobným způsobem i spor mezi daňovou správou a žalobcovým jednatelem ing. S., kde tento vystupoval jako samostatný podnikatel a jednalo se o nákup obráběných kovových dílů od společnosti Felicite dodávaných následně společnosti ANC COMPONENTS, jež má být i konečným uživatelem hydraulického lisu v nyní posuzované věci (rozsudek ze dne 31. 5. 2021, čj. 30 Af 20/2019 - 56). Všechny tyto kauzy navzájem propojují některé shodné skutkové okolnosti, zejména obsah svědeckých výpovědí svědka Š., bývalého jednatele společnosti Felicite, a osoba B. N. D., údajného občana bulharské národnosti působícího v České republice a současného jednatele společnosti Felicite, který však podle údajů od Interpolu ve skutečnosti neexistuje.
11. Hmotněprávní posouzení případu vychází zejména z § 72 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) a odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, z nichž vyplývá, že plátce daně je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění poté, co mu bylo dodáno zboží nebo služba a on je v rámci svých ekonomických činností použil pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Mnohem důležitější je ale pro posouzení tohoto případu úprava procesních pravidel a dokazování v zákoně č. 280/2009 Sb., daňový řád, podle jehož § 92 odst. 3 „*daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*“. Tyto skutečnosti prokazuje daňový subjekt primárně povinnými evidencemi a účetními záznamy. Navzdory předložení formálně bezvadných dokladů může ovšem správce daně pojmout vážné a důvodné pochybnosti o předložených důkazech, v takovém případě podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu „*prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*“. Jsou-li pochybnosti takto podložené, „*může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro*

správné stanovení daně“ podle § 92 odst. 4 daňového řádu, čímž se důkazní břemeno přenáší zpět na daňový subjekt.

12. Žalobce zakládá svou oponenturu vůči napadenému rozhodnutí zejména na určitém napětí, které panuje v judikatuře Nejvyššího správního soudu od doby vydání výše citovaného rozsudku ve věci *Stavitelství Melichar*. Krajský soud ale neshledal žalobcovu argumentaci případnou. Jednak proto, že uvedený rozsudek vybočuje z do té doby ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (reprezentované např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, čj. 5 Afs 188/2004 - 63) a nesprávně interpretuje judikaturu Soudního dvora EU jako celek, jak vyložil žalovaný podrobně v bodech 41-48 napadeného rozhodnutí i s odpovídajícími odkazy na příslušnou judikaturu, přičemž krajský soud se s jeho názorem ztotožňuje. V současné době přitom vyčkává Nejvyšší správní soud na odpovědi na předběžné otázky, které položil Soudnímu dvoru EU a které se týkají právě toho, zda lze v souladu s právem EU podmiňovat odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu splněním povinnosti osoby povinné k dani prokázat, že jí přijaté zdanitelné plnění bylo poskytnuto jinou konkrétní osobou povinnou k dani (srov. předkládací usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, čj. 1 Afs 334/2017 - 54). Nabízelo by se tedy přerušit nynější řízení a vyčkat výsledku řízení před rozšířeným senátem. Krajský soud k tomu ale nepřistoupil a ve věci rozhodl, a to z obdobných důvodů, které prezentuje Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2021, čj. 2 Afs 216/2019 - 79, v bodech 58-62.
13. Stručně řečeno, v nynějším případě se výše popsané napětí neprojevuje zdaleka tak dramaticky, jak se snaží prezentovat žalobce, neboť pochybnosti o celé obchodní transakci, z níž svůj nárok na odpočet DPH dovozuje, jsou natolik závažného rázu, že nelze mít za prokázaný ani rozsah poskytnutého plnění, ba lze pochybovat i o jeho samotném uskutečnění. To jasně vyplývá z napadeného rozhodnutí (viz body 7 a 39), ale i ze zprávy o daňové kontrole (viz str. 15) a zakládá to zásadní skutkovou odlišnost nynější kauzy od výše citovaného případu *Stavitelství Melichar*. Prvotní pochybnosti finančního úřadu založil již samotný fakt, že společnost Felicite neposkytovala finančnímu úřadu součinnost, byla nekontaktní a adresa jejího sídla byla virtuální. V průběhu následujícího řízení pak tyto pochybnosti s dalšími zjištěními dále zesílily.
14. Aby bylo zřejmé, co je zdrojem oněch přetrvávajících pochybností a proč se žalobci nepodařilo unést důkazní břemeno ve smyslu výše citovaného § 92 odst. 4 daňového řádu, je třeba porovnat žalobcovu verzi událostí (jež vyplývá z jeho tvrzení v daňovém řízení a z formálních daňových dokladů, včetně smlouvy mezi žalobcem a společností Felicite a protokolu o převzetí a přezkoušení technologie) s důkazy provedenými finančním úřadem. Podle daňových dokladů společnost BPT LEASING prodala hydraulický lis společnosti ŠIROKÉ, ta jej prodala jednateři žalobce ing. Sedláčkovi, který jej – bez rozvodné skříně a bez agregátu, jak tvrdil žalobce v rámci daňové kontroly na daň z příjmů právnických osob (viz bod 36 napadeného rozhodnutí) – prodal společnosti Felicite. Společnost Felicite lis prodala žalobci, přičemž měla dle žalobcova tvrzení zajistit jeho přepravu ze Slovenska, kde se dosud nalézal, do sídla společnosti ANC COMPONENTS ve Zlíně. Tam stroj uvedla do provozuschopného stavu tím, že jej opravila a přidala k němu chybějící rozvodnou skříň a agregát, a předala jej žalobci. Proti žalobcově verzi událostí ale svědčí řada skutečností zjištěných během řízení, což vyvolává pochyby o její pravdivosti.

15. Za první, svědek Š., bývalý jednatel společnosti Felicite (tj. konečného dodavatele lisu) tvrdil, že stroj nabyt od zcela jiné osoby než od ing. S. Označil, stejně jako v jiných výše uvedených případech, společností DEEPLAY, DOTPOINT, příp. jinou společnost zajištěnou panem Dobrevem, přičemž tento jeho dodavatel měl údajně technologii zprovoznit a ing. S. ji předat. K tomu přistupuje fakt, že pan D., jenž se později stal i jednatelem společnosti Felicite, je neexistující, zřejmě smyšlená osoba a jeho společnosti jsou nekontaktní.
16. Za druhé, podle ing. S., údajného poddodavatele společnosti Felicite, lis obsahoval jak rozvodovou skříň, tak i agregát, tyto součásti byly pouze poškozené a vyžadovaly opravu. Z toho plynou pochybnosti o skutečném rozsahu plnění, neboť dodání obou těchto dílů fakturovala společnost Felicite zvlášť a za nezanedbatelné částky, které tvořily významnou část kupní ceny - společnost Felicite měla stroj nabýt od ing. S. za 1 193 060 Kč a žalobci jej prodala za celkovou částku 3 650 000 Kč, z čehož 1 210 000 Kč činila cena za agregát a 484 000 Kč cena za rozvodnou skříň. Pochyby ještě umocňuje fakt, že skutečný výkon agregátu zjištěný při místním šetření je odlišný od toho, který je uveden v kupní smlouvě.
17. Za třetí, existují vážné nesrovnalosti v časové návaznosti jednotlivých transakcí. Ing. S. měl podle daňových dokladů stroj zakoupit 12. 6. 2014 a prodat jej společnosti Felicite 28. 7. 2014. Ta jej měla protokolárně předat žalobci dne 2. 12. 2014. Ale již dne 15. 7. 2014, tedy předtím, než jej od ing. S. nabyt, prodala společnost Felicite stroj žalobci. A dokonce ještě předtím, dne 20. 6. 2014, byl stroj na základě e-mailové objednávky ing. S. přepraven ze Slovenska do sídla nájemce (společnosti ANC COMPONENTS) ve Zlíně, přičemž příjemcem měl být podle mezinárodního nákladního listu opět ing. S., kterému také přepravní společnost COMPLEX CARGO dopravu stroje fakturovala. Tyto pochybnosti posiluje i fakt, že společnost ANC FOD (pronajímatel lisu) a ANC COMPONENTS (nájemce lisu) jsou personálně propojeny osobou ing. S., údajného poddodavatele společnosti Felicite, který v nich vystupuje jako jednatel.
18. Žalobce výše popsané rozpory uspokojivě nevysvětlil a nenavrl ani žádné důkazy, které by potvrzovaly jeho verzi událostí, resp. to, že k předmětnému plnění došlo tak, jak je uvedeno na daňových dokladech. Za zmínku stojí, že žalobce předkládal v řízení jako důkazy zcela neprůkazné a nesouvisející dokumenty (srov. str. 5 zprávy o daňové kontrole). Žalobce přitom nemusel prokazovat skutečnosti týkající se jiného subjektu, tedy mimo svou dispozici, ale výhradně jen ty, které se týkaly jeho nákupu lisu od společnosti Felicite. Krajský soud ani žalovaný sice nejsou povinni dávat žalobci návody, jakým způsobem by mohl unést své důkazní břemeno, nicméně dobrý příklad nabízí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2007, čj. 9 Afs 81/2007 - 60. Zde daňový subjekt „doložil přijatou fakturou, že zboží koupil, výdajovým dokladem, že ho zaplatil, skladovou evidencí a inventurními seznamy, že zboží skladoval, a následně vydanou fakturou a výpisy z účtu, že toto zboží prodal, přičemž bylo doloženo, že dodavatelé i odběratelé jsou existujícími subjekty, když daňový subjekt navrhl i výsledky svědků a doložil řádně (což rovněž nebylo zpochybněno) vedené účetnictví“. V daném případě mohl žalobce navrhnout např. výsledky osob, které byly přítomny opravě stroje v sídle nájemce, příp. svých zaměstnanců, kteří jej přebírali od špeditérské společnosti. Především by však musel žalobce vysvětlit výše uvedené rozpory, tj. nabídnout vlastní koherentní verzi toho, jak se deklarované plnění uskutečnilo, jelikož způsobem uvedeným na daňových dokladech se tak evidentně nestalo.

VI. Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. 7. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu